

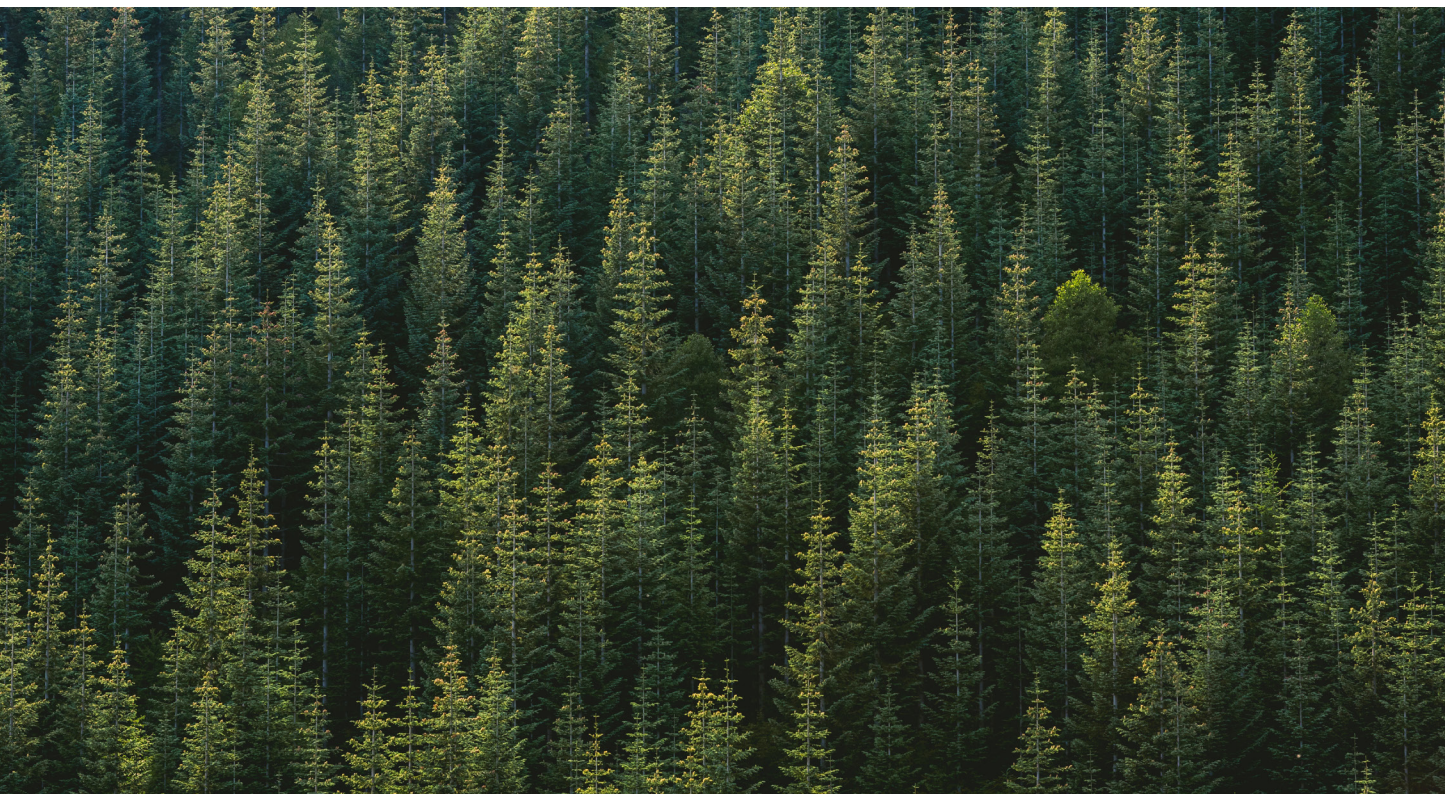

NYHEDSBREV | JUNI 2020

Energi og forsyning

Indholdsfortegnelse

Introduktion	3
Ændringer af VE-loven	4
Aktuelt vedrørende statsligt vejbidrag	9
Kommunalt vejbidrag – retstilstanden efter ØLD af 6. december 2019.....	10
Krav vedrørende markedsmæssighed ved varmedistributionsvirksomheders koncerninterne aftaler	12
Incitament til øget udnyttelse af overskudsvarme kan i praksis medføre højere afgifter	14

Introduktion

Folketinget har den 26. maj 2020 vedtaget en række ændringer af VE-ordningerne, som længe har været under forberedelse. Vi gennemgår nedenfor i artiklen herom ophævelsen af køberetsordningen, indførelsen af salgsoptionsordning og VE-bonusordning samt de foretagne ændringer i værditabsordningen og den grønne puljeordning.

Herefter har vi medtaget to artikler om betalingen af vejbidrag på spildevandsområdet. Helt aktuelt har Energistyrelsen i marts 2020 bekræftet den praksis i forhold til det statslige vejbidrag, som har været fulgt de fleste steder, men som på det seneste har været anfægtet af Vejdirektoratet. Såfremt Vejdirektoratet ikke ændrer holdning, ser der ud til at være optræk til en lang række retssager mellem spildevandsselskaber og Vejdirektoratet – eller alternativt et gruppesøgsmål, såfremt Vejdirektoratet vil indgå en aftale om suspension af forældelsesfristerne.

Vi har kort omtalt ændringen af afgifterne på overskudsvarme, og af relevans for varmesektoren har vi også medtaget en artikel om varmforsyningslovens krav til dokumentation for markedsmæssigheden af varmedistributionsvirksomhedernes koncerninterne aftaler, bl.a. ved omtale af Forsyningstilsynets seneste afgørelse herom.

God læselyst.

Jacob Sparre Christiansen
Partner, DLA Piper Denmark

Ændringer af VE-loven

Af David Høgh Matthiesen

Den 26. maj 2020 vedtog Folketinget lovforslag L 114, som udmønter politiske ambitioner om fremtidens udbygning af vedvarende energi.

Med loven foretages der ændringer i værditabsordningen, garantifonden, bemyndigelse til afholdelse af teknologineutrale udbud, reglerne for nettilslutning, reglerne for certificering, service og sikkerhed omkring vindmøller, frister for ansøgning om udbetaling af forhøjet pristillæg i støtteordninger, ligesom de skattemæssige regler om behandling af VE-ordninger og VE-anlæg ændres.

Køberetsordningen afskaffes helt, idet ordningen overordnet set ikke lever op til hensigten om at bidrage til øget lokal accept af vindmølleprojekter og dermed udbygning af VE. Det estimeres, at en afskaffelse af ordningen vil give opstillere årlige besparelser på 51 mio. kr.

De nye ordninger medfører imidlertid udgifter for opstillerne samlet set. Ministeriet vurderer, at de nye ordninger vil medføre en gennemsnitlig merudgift for opstillere af landvindmøller på 1,0 mio. kr., mens det for opstillere af solceller vil svare til 0,5-0,8 mio. kr. pr. projekt.

Nyhedsbrevet fokuserer på ændringerne i værditabsordningen samt de tre nye VE-ordninger: en salgsoptionsordning, en VE-bonusordning og en grøn puljeordning.

Værditabsordningen

Værditabsordningen udvides til også at omfatte ikke-støttede solcelleanlæg samt bølgekraftanlæg og vandkraftværker, der vinder ret til pristillæg efter teknologineutralt udbud.

Der foretages generelt ændringer af ordningen for så vidt angår vurderingstidspunktet for værditab, radius for modtagere af individuelle breve om det offentlige møde, offentliggørelse af taksationsmyndighedens afgørelser om værditab og beskikkelse af taksationsmyndighedens formænd og sagkyndige.

Taksationsmyndighedens vurdering af værditabet ændres til tidspunktet, hvor VE-anlægget er opstillet og har produceret den første kWh. Som en konsekvens heraf ændres tidspunktet for opstillers udbetaling af værditab til boligejeren til 8 uger efter, at taksationsmyndighedens afgørelse om værditab er truffet.

Der vil fremover blive foretaget en vurdering ud fra de reelle visuelle gener fra anlægget m.m. i stedet for ud fra visualiseringer af gener som i dag. Samtidig vil værditabsvurderingen kun skulle gennemføres, hvis VE-anlægget reelt opstilles. Visualiseringer og beregninger af gener kan dog i visse

tilfælde stadig være nødvendige, fx med hensyn til støj, skyggekast eller glimt, ligesom det kan være nødvendigt at dokumentere de visuelle gener.

Ændringen vil betyde, at der går længere tid, førend opstillere kender de faktiske omkostninger ved værditabsordningen, men der findes i dag et så stort offentligt register af afgørelser om værditab ved opstilling af vindmøller, at vindmøllebranchen selv vurderer, at der er tilpas grundlag til, at opstillere selv kan vurdere, hvor store omkostningerne vil være.

Loven udvider zonen, hvori der skal udsendes et individuelt brev om det offentlige møde om opstillingen af VE-anlægget og ordningerne. Kravet om annoncering i lokalaviserne fjernes. Energistyrelsen vil udsende brevet til boligens ejere og beboere med Digital Post. Eventuelle omkostninger betales af opstillere ved fakturering fra Energistyrelsen.

Derudover pålægges opstillere af VE-anlæg en oplysningspligt med hensyn til, om de har gennemført værditabsordningen. Opstillerne skal således efter anmodning meddele de oplysninger, der er nødvendige for, at ministeren kan føre tilsyn og kontrol med, at værditabsordningen gennemføres.

Der indsættes endvidere en sanktionsbestemmelse, der kan finde anvendelse ved en opstillers manglende gennemførelse af

værditabsordningen i forbindelse med opstilling af et VE-anlæg.

Hvis en opstiller ikke betaler de værditab, opstillingen af VE-anlægget har forårsaget, vil Energistyrelsen kunne meddele et påbud om at betale værditabet. Såfremt påbuddet ikke efterlevs, vil Energistyrelsen herefter kunne anmelde opstiller til politiet med henblik på udstedelse af bødeforlæg for manglende betaling af værditab.

Salgsoptionsordning

Muligheden for at få en salgsoption bliver knyttet til muligheden for at få værditabsstatning. Opstillere, der skal betale for værditab, skal fremover også tilbyde boligejere i tæt afstand til VE-anlægget en salgsoption. Allerede udbetalt værditab på beboelsesejendommen vil dog skulle fraregnes ved indfrielse af salgsoptionen.

Salgsoptionsordningen vil omfatte vindmøller, solcelleanlæg, vandkraftværker

og bølgekraftanlæg. Ordningen omfatter ikke vindmøller opstillet på de nationale testcentre for store vindmøller.

Taksationsmyndigheden skal træffe afgørelse om salgsoptionens størrelse samtidig med afgørelsen om værditab, efter VE-anlæggets første producerede kWh.

I forbindelse med det offentlige møde om VE-anlægget, skal der oplyses om ordningen. Senest 8 uger efter mødet, skal boligejeren anmelde et krav om betaling af værditab og salgsoption samtidigt.

Ejeren vil først skulle meddele opstiller, om ejeren ønsker at benytte salgsoptionen, efter at taksationsmyndigheden har truffet afgørelse om værditabets og salgsoptionens størrelse. Dog vil opstiller skulle have ejers meddelelse senest et år efter VE-anlæggets første producerede kWh.

Som med værditabsordningen,

pålægges opstiller en oplysningspligt om gennemførelsen af ordningen, ligesom en sanktionsbestemmelse indsættes.

For landbrugsejendomme gælder salgsoptionen kun den landbrugsejendom, der får tilkendt et krav på betaling af værditab, og ikke eventuelle andre af lodsejeren ejede eller medejede landbrugsejendomme. Når opstiller køber en landbrugsejendom i medfør af salgsoptionsordningen, vil opstiller ikke være forpligtet til også at opkøbe den tilhørende landbrugsjord på andre matrikler og eventuelle øvrige bygninger på disse matrikler. Det vil i øvrigt være lodsejers ansvar at bringe forholdene om sikring og dokumentering af muligheden og lovligheden af et frasalgs i orden.

Kravene om, at der som udgangspunkt skal være en beboelsesejendom på en landbrugsejendom, og at der kan være bopælspligt, kan i øvrigt

gøre, at salgsoptionen i praksis vil være mindre attraktiv for ejere af landbrugsejendomme med kun én beboelsesbygning.

Det skønnes, at opstillerne vil have udgifter på op til 8 mio. kr. årligt som følge af tab i forbindelse med videresalg af ejendomme eller nedrivning af ejendomme.

VE-bonusordning

I medfør af VE-bonusordningen skal opstiller udbetale et årligt beløb til de nære naboer til VE-anlæg.

Udbetalingen skal baseres på anlæggets produktion fra 5 kW og elmarkedsprisen. Det forventes, at den årlige udbetaling gennemsnitligt for en vindmølle vil være omkring 5.000 kr. per husstand og 2.000 kr. per husstand for et solcelleanlæg. VE-bonusen vil blive udbetalt bagudrettet hvert år i hele anlæggets levetid.

VE-bonusordningen vil omfatte vindmøller, solcelleanlæg, vandkraftværker og bølgekraftanlæg. Ordningen vil dog ikke gælde for vindmøller på under 25 m, vindmøller opstillet på de nationale testcentre for store vindmøller og havvindmøller etableret efter udbud i et område, som er udpeget til store havvindmølleparker.

Det vil være opstiller af VE-anlæggets ansvar at sikre, at udbetalingerne af VE-bonus er korrekte. De VE-bonusberettigede skal dog være forpligtet til at oplyse opstiller om fraflytning, idet boligejerne derefter ikke ville være berettiget til yderligere udbetaling.

I et gennemsnitligt landvindmølleprojekt forventes ordningen at medføre omkostninger i omegnen af 1.200.000 kr. årligt. For projekter med mange husstande

inden for en afstand af otte gange møllehøjden vil regeringen med et loft på 1,5 pct. af produktionen sikre, at omkostningerne for opstiller ikke bliver så store, at projektet opgives som følge af ordningens byrdevirkning. Et loft på 1,5 pct. af produktionen svarer til maksimale omkostninger på 3.400.000 kr. årligt for et gennemsnitligt landvindmølleprojekt (30 MW). Omkostningerne vil dog kunne variere betydeligt fra år til år og vindmølleprojekterne imellem.

Som med værditabsordningen og salgsoptionsordningen, pålægges opstiller en oplysningspligt om gennemførelsen af ordningen, ligesom en sanktionsbestemmelse indsættes.

Grøn puljeordning

Med loven forpligtes opstiller til at betale 88.000 kr. pr. MW til den kommune, hvor der opstilles nye VE-anlæg.

Grøn puljeordningen omfatter vindmøller, herunder opstillere af åben dør-havvindmøller, hvor en kommune har indsigelsesret, men ikke vindmøller på under 25 m, vindmøller opstillet på de nationale testcentre for store vindmøller og havvindmøller etableret efter udbud i et område, som er udpeget til store havvindmølleparker. Derudover skal ordningen gælde for solcelleanlæg omfattet af værditabsordningen, vandkraftværker, der har vundet ret til pristillæg i et teknologineutralt udbud samt hybridanlæg.

Kommunerne skal have en mulighed for at prioritere, at midlerne tildeles projekter nær lokale naboer til VE-projekterne samt til grønne tiltag. Kommunalbestyrelsen vil i forbindelse med administration af midlerne være underlagt almindelige offentligretlige, herunder styrelsesretlige regler, der

gælder for kommunens virksomhed.

Betalingen af midlerne skal ske direkte fra opstiller til kommunen.

Beløbet, der skal indbetales som et engangsbeløb efter nettislutning, tilsvarende den tidligere grønne ordning, dvs. 88.000 kr. pr. MW landvindsækvivalenter. Ved denne beløbsstørrelse estimeres det, at omkostningerne for opstillere af vindmøller og solceller, samt andre VE-anlæg, der vinder støtte i de teknologineutrale udbud, årligt vil beløbe sig til samlet ca. 35 mio. kr.

Det vurderes, at det lovfæstede krav om betaling til kommunerne helt eller delvist afløser lokalt aftalte betalinger fra opstillerne til kommuner og lokale fonde, og at nettopåvirkningen for opstillerne derfor vil være mindre end 35 mio. kr. årligt.

Ikrafttræden

Loven trådte i kraft den 1. juni 2020. Der er dog visse undtagelser hertil; dels træder enkelte bestemmelser først i kraft senere, og dels får flere af ændringerne i VE-ordningerne kun betydning for nye projekter.

Der er tale om detaljerede ikrafttrædelsesbestemmelser, og der skal derfor foretages en konkret vurdering af, hvorvidt de nye regler finder anvendelse på det enkelte projekt.

Aktuelt vedrørende statsligt vejbidrag

Af Lasse Møller

Beregning af statsligt vejbidrag

Energistyrelsen har i en vejledende udtalelse af 6. marts 2020 vurderet, at vejbidraget for afledning af vand fra statsveje til spildevandsselskaber, skal opgøres med udgangspunkt i det matrikulære areal for de vejarealer, vandet afledes fra.

Med udtalelsen erklærer Energistyrelsen sig enig i den praksis, der hidtil er fulgt de fleste steder. Udtalelsen er afgivet i forlængelse af, at Vejdirektoratet overfor en række spildevandsselskaber har afvist at fortsætte med at betale vejbidrag på baggrund af de matrikulære arealer.

Energistyrelsens udtalelse er ikke juridisk bindende, men må tillægges betydning ved fortolkning af reglerne om statsligt vejbidrag. Det er derfor oplagt for spildevandsselskaberne at fortsætte med at opkræve vejbidrag på baggrund af de matrikulære arealer.

Så vidt vides har Vejdirektoratet endnu ikke taget stilling til, om

man vil følge Energistyrelsens udtalelse. Hvis Vejdirektoratet afviser at følge udtalelsen, skal spildevandsselskaberne tage stilling til, om de vil forfølge spørgsmålet ved domstolene.

Når mange spildevandsselskaber er berørt af den samme problemstilling, kan det være en mulighed at gå sammen i et fælles søgsmål, eventuelt organiseret i et gruppesøgsmål, eller ved anlæggelse af en prøvesag. På denne måde kan omkostningerne reduceres i forhold til at anlægge et større antal enkeltsager.

Opkrævning af statsligt vejbidrag med tilbagevirkende kraft

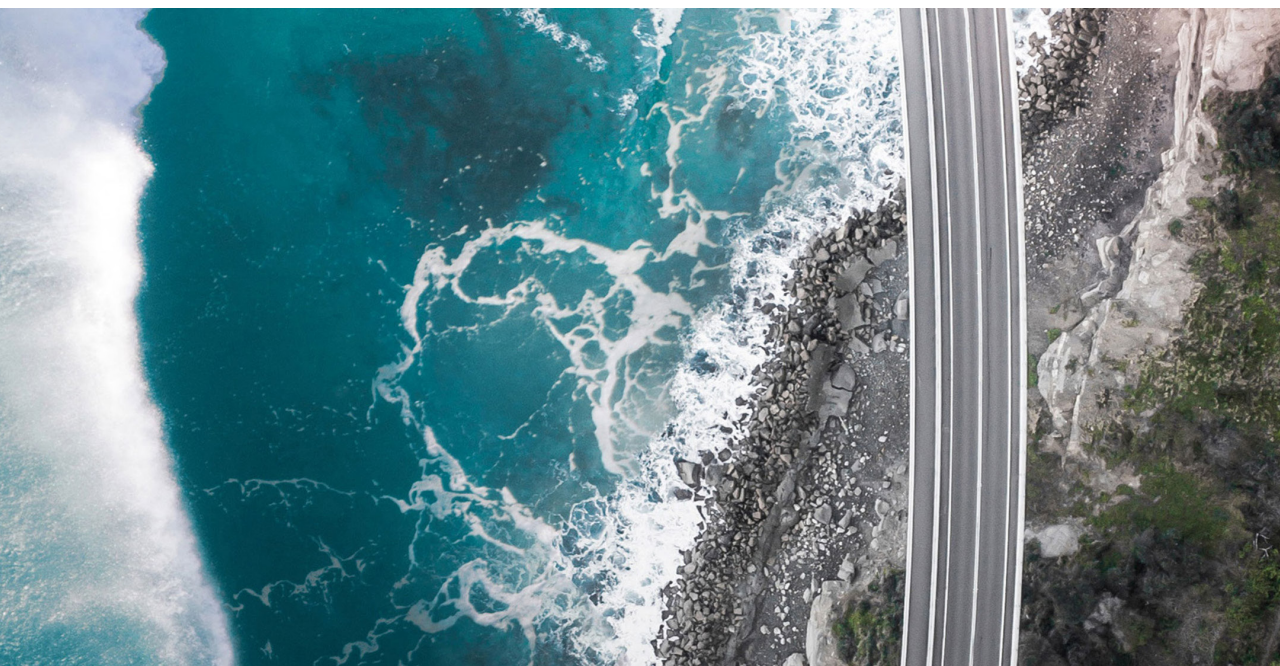
Det sker jævnligt, at spildevandsselskaber bliver opmærksomme på, at der ledes vejvand fra statsveje til spildevandsselskabernes anlæg, uden at der betales vejbidrag.

I disse tilfælde har spildevandsselskaberne mulighed for at rejse krav om betaling af

vejbidrag med tilbagevirkende kraft 10 år tilbage i tid, medmindre spildevandsselskabet burde have opdaget tilledningen på et tidligere tidspunkt.

Vejdirektoratet har vist sig at være meget uvillig til at betale vejbidrag for faktiske tilledninger af vejvand, som ikke har været registreret hidtil. Det må derfor forventes, at Vejdirektoratet vil afvise at betale, og at det i sidste ende kan være nødvendigt at indbringe kravet for domstolene.

Spildevandsselskaber, som har kendskab til, at der afledes vejvand fra statsveje til spildevandsselskabernes anlæg, uden at der betales vejbidrag herfor, bør ikke vente for længe med at forfølge kravet. I modsat fald risikerer man, at kravet bliver helt eller delvist forældet.

Kommunalt vejbidrag – retstilstanden efter ØLD af 6. december 2019

Af Jacob Sparre Christiansen

Østre Landsrets dom om kommunalt vejbidrag

Østre Landsret afsagde den 6. december 2019 dom om, at store dele af et spildevandsselskabs anlægsudgifter ikke kunne medtages ved beregning af det kommunale vejbidrag. Dommen er ikke anket til Højesteret og er derfor endelig.

Landsretten konkluderede, at der ikke kunne medtages udgifter til spildevandsledninger, som ikke optog eller afledte vejvand, ligesom der ikke kunne medtages udgifter til centralrenseanlæg.

Dommen omhandlede kun, hvilke anlægsudgifter der kunne medtages ved beregningen af vejbidraget.

Procentsatsen på op til 8 %, der anvendes ved beregningen, skal fastsættes på baggrund af et skøn over andelen af vejarealer, der er tilsluttet forsyningens anlæg. Dommen i sig selv giver dermed ikke anledning til at justere procentsatsen.

Dommens begrundelse hviler bl.a. på en forudsætning om, at formålet med reglerne om kommunalt vejbidrag er at overholde det såkaldte forurenere-betaler-princip.

Forurenere-betaler-princippet var ét af hensynene bag indførelsen af reglerne om kommunalt vejbidrag, men det fremgår også klart af lovforarbejderne, at hensynet til

at indføre en bidragsordning, som var simpel at administrere, har vejet ganske tungt, og at der fra lovgivers side ikke har været nogen intention eller forudsætning om, at kommunernes betaling af vejbidrag tilnærmelsesvis skulle dække spildevandsselskabernes faktuelle omkostninger ved tilledningen fra vejene.

Selvom "forurenere-betaler-princippet" således var en del af baggrunden for, at kommunerne skulle betale et vejbidrag, forekommer dommens resultat ikke indlysende rigtigt, når henses til bl.a. det forhold, at kommunerne med vejbidraget jo også betaler vejbidrag for de private fællesveje (en konsekvent anvendelse af

”forureneren-betaler-princippet” måtte jo føre til, at udgifterne til rensning af vejvand herfra måtte pålignes grundejerforeningerne mv.).

Hertil kommer, at der med den lovbestemte ordning om indsættelsen af en procentsats er lagt op til, at procentsatsen er fastsat på baggrund af et skøn over tilsluttede vejarealer. Det forekommer derfor ikke rigtig eller logisk, at den faktuelle tilslutning af kommunale vejarealer i dommens præmisser og resultat inddrages i opgørelsen af de af spildevandsselskabernes anlægsudgifter, som principielt kan medregnes. Derved kommer landsretten til at tilgodese et hensyn, som i kraft af lovens ordning med fastsættelse af den faste procentsats over tilsluttede vejarealer i forvejen er varetaget.

Kommunens argumentation vedrørende forureneren-betaler-princippet blev i øvrigt efter vores opfattelse ikke tilstrækkeligt udfordret under retssagen, så vidt det fremgår af dommen.

Det er vores opfattelse, at der er en vis sandsynlighed for, at dommens udfald kunne være blevet anderledes, såfremt spildevandsselskabets advokat i videre udstrækning havde fremført en mere vægtig argumentation for, at ”forureneren-betaler-princippet” kun er ét af flere hensyn bag indførelsen af spildevandsbetalingslovens ordning om fastsættelsen af det kommunale vejbidrag. Dommen er som nævnt ikke anket til Højesteret, men særligt i Vestdanmark kan der være grund til at overveje, om spørgsmålet ikke burde prøves ved Vestre Landsret.

Sluttelig er det derimod vores opfattelse, at det vil blive vanskeligt

i en eventuel ny landsretssag – eller senere Højesteretssag – om spørgsmålet, at få medhold i, at anlægsudgifterne til centralrenselæg kan indeholdes i den udgiftsmasse, der beregnes vejbidrag af, idet ordlyden af spildevandsbetalingsloven her understøtter den modsatte konklusion (som i Østre Landsrets dommen), og idet lovforarbejderne samlet set ikke kan siges at være særlig klare herom.

Tilbagebetalingskrav

I de kommuner, hvor vejbidraget er opgjort anderledes end det, der følger af præmisserne i Østre Landsrets dom, kan kommunerne efter omstændighederne tænkes at ville kræve delvis tilbagebetaling af vejbidraget.

Et eventuelt tilbagebetalingskrav er underlagt den almindelige 3-årige forældelsesfrist.

Tilbagebetalingskrav, som vedrører vejbidrag, der er betalt for mere end 3 år siden, er dermed forældede på nuværende tidspunkt.

Forældelseslovens suspensionsregel, som kan medføre en forældelsesfrist på op til 10 år, kan ikke anvendes i et tilfælde som det foreliggende, hvor kommunernes sene fremsættelse af et eventuelt krav skyldes usikkerhed om, hvordan spildevandsbetalingslovens regler skal fortolkes.

Vi er i ovennævnte sammenhæng bekendt med, at DANVA har meldt ud til sine medlemmer, at foreningen kraftigt vil overveje at biinterveniere til fordel for et spildevandsselskab, som måtte blive sagsøgt af ejerkommunen for krav om tilbagebetaling af vejbidrag med henvisning til Østre Landsrets dommen.

Afsluttende

Den afsagte Østre Landsrets dom rejser for det enkelte spildevandsselskab indtil videre naturligvis for det første et spørgsmål om, hvorvidt dommen giver anledning til at ændre praksis i relation til opkrævning af vejbidrag overfor ejerkommunen. I den sammenhæng er der efter vores opfattelse grund til at overveje nærmere, hvilken præjudikatsværdi man kan tillægge Østre Landsrets dommen af 6. december 2019, jf. nærmere ovenfor.

På den ene side er der formentlig ikke tvivl om, at et spildevandsselskab kan vælge at indrette sig efter dommens præmisser – og således undlade at medregne udgifter til spildevandsanlæg, som ikke optager eller afleder regnvand samt udgifter til centralrenseanlæg mv., som ikke specifikt har til formål udelukkende at rense vejvand. Dette vil kunne gøres med henvisning til Østre Landsrets dommen – og uden at Forsyningssekretariatet på den baggrund kan antages at have det fornødne grundlag for at rejse en modregningssag overfor kommunen med henvisning til, at kommunen har betalt for lidt i vejbidrag.

På den anden side vil der i de tilfælde, hvor ejerkommunen/ ejerkommunerne rejser et krav om tilbagebetaling af vejbidrag på baggrund af principperne fra Østre Landsrets dommen, være anledning til ikke alene at overveje, om spildevandsselskabet vil følge dommens præmisser, men også at vurdere, hvorvidt det indbetalte vejbidrag fra kommunen over de seneste 3 år af andre grunde i forvejen var fastsat på et for lavt niveau, eksempelvis på grund af anvendelsen af en lav vejbidragsprocentsats.

Krav vedrørende markedsmæssighed ved varmedistributionsvirksomheders koncerninterne aftaler

Af Camilla Bjørsløv Paulsen

En nyere afgørelse fra Forsyningstilsynet illustrerer tilsynets grundige prøvelse af, om varmedistributionsvirksomheders koncerninterne aftaler er indgået på markedsmæssige vilkår i overensstemmelse med varmforsyningslovens bestemmelser.

En nyere afgørelse fra Forsyningstilsynet illustrerer tilsynets grundige prøvelse af, om varmedistributionsvirksomheders koncerninterne aftaler er indgået på markedsmæssige vilkår i overensstemmelse med varmforsyningslovens bestemmelser.

Varmeforsyningslovens § 28 b, stk. 4 og 5, fastsætter følgende krav til de aftaler, som varmedistributionsvirksomheder indgår med andre virksomheder, herunder koncernforbundne virksomheder:

- Aftalerne skal indgås på markedsbestemte vilkår.
- Aftalerne skal foreligge i skriftlig form på aftaletidspunktet.
- Varmedistributionsvirksomhederne skal på begæring fra Forsyningstilsynet kunne fremlægge tilstrækkelig dokumentation for, hvordan

priser og vilkår for væsentlige aftaler er fastsat.

I en afgørelse fra 13. november 2019 (j.nr. 18/13538) vedrørende et varmedistributions-selskabs aftaler om realisering af energibesparelser i kontrolåret 2015 havde tilsynet udtaget selskabet til stikprøvekontrol vedrørende markedsbestemtheden af en aftale om realisering af energibesparelser indgået med et koncernforbundet selskab.

I den konkrete sag fandt tilsynet, at varmedistributions-selskabet havde opfyldt kravene til markedsbestemthed og skriftlighed i varmforsyningsloven, og at selskabet havde dokumenteret dette i tilstrækkeligt omfang.

Til grund for vurderingen af markedsbestemtheden, anvendte tilsynet den frie markedsprismetode (CUP-metoden) til at vurdere prisfastsættelsen. Denne metode er en af fem metoder i OECD's Guidelines for Transfer

Pricing og skatteforvaltningens vejledning "Transfer Pricing – Dokumentationspligten", som i praksis anvendes ved tilsynets vurdering af markedsbestemtheden.

Efter CUP-metoden bliver en virksomheds aftale med en koncernforbundet virksomhed sammenlignet med en aftale, som virksomheden har indgået med en uafhængig aftalepart.

Tilsynet foretog en grundig sammenligning af alle betydningsfulde kontraktvilkår og virkninger deraf mellem den koncerninterne aftale og to koncerneksterne aftaler, herunder af priser og aftalevilkår samt af de funktioner, aktiver og risici, der blev håndteret i forbindelse med de tre aftaler.

Tilsynet vurderede, at der generelt var høj sammenlignelighed mellem den interne aftale og de to eksterne aftaler, hvorfor CUP-metoden kunne anvendes. Tilsynet fandt, at der var en lille forskel i de reelle priser, men at dette skyldtes en overskudsdeling, der blev aftalt mellem de koncernforbundne virksomheder. I øvrigt havde aftalerne ens priser. Varmedistributions-selskabet havde som led i sagens oplysning fremsendt en tilstrækkelig funktions- og risikoanalyse, samt en redegørelse for, hvordan prisen var fastsat.

Tilsynet fandt på denne baggrund, at der var anvendt markedsbestemte priser og vilkår i den kontrollerede transaktion.

Afgørelsen vedrørte varmedistributionsvirksomheders indgåelse af aftaler om realisering af energibesparelser, men reglerne i varmeforsyningslovens § 28 b, stk. 4 og 5, gælder efter vores opfattelse også for varmedistributionsvirksomheders indgåelse af aftaler om indkøb af andre ydelser.

Det er således vigtigt, at der altid foreligger dokumentation for, at

aftalte priser er på markedsvilkår. I den forbindelse er det udgangspunktet, at koncerninterne aftaler bør udfærdiges med samme elementer og kontraktvilkår som koncerneksterne.

Alle aftaler skal endvidere foreligge skriftligt på aftaletidspunktet, og det skal være klart, hvordan priser og vilkår er fastsat. Der skal være en vis gennemsigtighed i aftalegrundlaget, hvor den valgte prisfastsættelsesmetode skal være beskrevet.

Det skal i øvrigt bemærkes, at bekendtgørelse nr.

215 af 6. marts 2019 om markedsmæssighed af aftaler om realisering af energibesparelser (markedsmæssighedsbekendtgørelsen) trådte i kraft den 15. marts 2019. Denne bekendtgørelse gælder alene for aftaler med forbundne foretagender om realisering af forpligtelser vedrørende energibesparelser, men det er vores forventning, at den fremadrettet også vil få en vis afsmittende effekt ved vurderingen af markedsmæssigheden af øvrige aftaler, der ikke vedrører energibesparelser.

Incitament til øget udnyttelse af overskudsvarme kan i praksis medføre højere afgifter

Af Camilla Bjørnslev Paulsen og David Høgh Matthiesen

Den 6. februar 2020 vedtog Folketinget nye regler om afgifterne for produktion af overskudsvarme. Formålet med lovændringen er at skabe et øget incitament til at sikre bedre udnyttelse af overskudsvarme fra fossile brændsler ved at omlægge afgifterne således, at reglerne bliver mere simple og afgifterne lempet.

Lovændringen vil have den effekt, at elafgiften vil stige for anlæg, der samtidigt køler og fremstiller varme. Derimod vil overskudsvarmeafgiften i praksis reduceres fra i gennemsnit 35 kr. pr. GJ varme til 25 kr. pr. GJ

varme (2018-niveau), som bliver en fast afgift. Ifølge flertallet af Folketingets partier vil denne første delvise udmøntning af energiaftalen af 28. marts 2019 bidrage til at nå målsætningen om en 70 pct.

reduktion af CO₂-udledningen.

Efter de nugældende regler beregnes afgiften af overskudsvarme ud fra en procentdel af prisen, som varmeselskaberne betaler for varmen. Det har dog ikke været helt klart, hvilke omkostninger som skal medregnes.

Den nye ensartede afgift er alene et udgangspunkt i de nye regler, idet der indføres en lavere sats på 10 kr. pr. GJ varme (2018-niveau), såfremt der indgås en særlig

aftaleordning med Energistyrelsen. Prisreguleringsreglerne og det nye regelgrundlag for aftaleordningen er imidlertid endnu ikke forhandlet på plads. Der hersker derfor stadig usikkerhed om rammevilkårene for mange iværksatte overskudsvarmeprojekter.

Den nye afgiftsmæssige fordeling af el til varme samt el til køle-/varmemaskiner, beror på en beregning, hvor den elektricitet, der anvendes til opvarmning, vil udgøre en tredjedel af den producerede mængde varme, dog højest det faktiske målte elforbrug, mens den resterende mængde forbrugte elektricitet betragtes som anvendt til køling. I praksis vil producenten formentlig skulle betale en forøget elvarmeafgift af strøm til køle-/varmemaskiner, idet varmesiden skal bære elafgiften.

De øgede elafgifter for anlæg, der samtidigt køler og fremstiller varme, vil blandt andet give ændrede økonomiske vilkår for nogle fjernvarmeverkers overskudsvarmeprojekter med

andre virksomheder. Endvidere vil virksomheder, der hidtil har taget et lavt vederlag for overskudsvarme, formentlig opleve et øget afgiftsniveau, idet afgiften fremover vil blive fast og ikke længere vederlagsbestemt.

Lovgiver er klar over, at de reelle CO₂-effekter ved reguleringen på længere sigt er minimale. Andelen af produktionen af vedvarende energi i fjernvarmesektoren er stigende, og potentialet for, at overskudsvarme erstatter fossile brændsler, bliver således gradvist mindre over tid. Den nye ordning skal derfor evalueres to år efter ikrafttrædelse. Det er endnu ikke fastlagt, hvornår loven træder i kraft.

Loven indeholder desuden to overgangsordninger. Ordningerne medfører, at den eksisterende afgiftsfritagelse givet til anlæg fra før 1995 afskaffes efter 15 år, og for de øvrige anlæg gives der mulighed for at fastlåse overskudsvarmeafgiften i 15 år for eksisterende leverancer af overskudsvarme. Fastlåsningsen omfatter eksisterende ekstern

overskudsvarme, såfremt der er indgået endelig kontrakt herom senest den 31. december 2019, og såfremt leverancerne er påbegyndt senest den 31. december 2020. Skatteforvaltningen skal have besked om anvendelse af overgangsordningerne.

Der er endvidere indført en mulighed for administrativ lettelse for varmelieferandøren, idet indbetaleren af afgiften kan ændres fra leverandøren til forsyningsselskabet, såfremt overskudsvarmen foræres bort.

Fleere af energiaftalens elementer afhænger af aftalen om prisregulering, som endnu ikke er indgået. Denne vil blandt andet indeholde en præcisering af, at overskudsvarmeafgiften ikke kan anvendes ved egentlig varmeproduktion.

De nærmere kriterier for aftaleordningen med Energistyrelsen vil i øvrigt blive fremsat i et selvstændigt lovforslag.

Forfattere i denne udgave

Jacob Sparre Christiansen

Partner

T: +45 33 34 08 50

M: +45 27 27 61 52

E: jacob.christiansen@dk.dlapiper.com

Lasse Møller

Advokat

T: +45 33 34 07 56

M: +45 51 99 90 60

E: lasse.moeller@dk.dlapiper.com

Camilla Bjørslev

Advokat

T: + 45 33 34 07 56

M: +45 20 21 57 98

E: camilla.bjoerslev@dk.dlapiper.com

David Høgh Matthiesen

Advokatfuldmægtig

T: +45 33 34 01 73

M: +45 31 50 05 64

E: david.hoegh@dk.dlapiper.com